CHRISTVS PATIENS
NOVVS ADAM
SEPVLCRO CORDIS INCISVS

ORATIO

HABITA IN PARASCEVE

CORAM

S. D. N. VRBANO VIII.

AB ODDONE DE COMITIBVS
E SOCIETATE IESV.

ROMAE, Typis Francisci Corbelletti. MDCXXXII.

SVPERIORVM PERMISSV.

Factus est primus homo Adam in animam viuentem: nouissimus Adam in spiritum viuificantem.

Primus homo de terra terrenus: secundus homo de cœlo cœlestis.

Igitur sicut portauimus imaginem terreni: portemus & imaginem cœlestis.

Paulus 1. ad Cor. cap. 15. ex Gen. cap. 2. & 3.

EMINENTISS. AC REVERENDISS. PRINCIPI

FRANCISCO

S. R. E.

CARD. BARBERINO

CAROLVS DE COMITIBVS F.

ATIERIS, Eminentissime Princeps, vt ego quoque beneficijs tam multis, à tua munificentia collatis in familiam meam, aliqua ex parte gratus respondeam. neque enimverò alienum æs soluo alieno ære: hæc enim oratio mea est; quia mei fratris est, & præceptoris mei. Ille quoque, licèt in sanctiorem translatus familiam, non diffitebitur, rerum ipsius

multo maximam partem sui Patris esse; aduersus quem pietatem non exuit qui habitum induit Christi: at verò quantulacumque sit Lotharij Ducis Patris nostri pars in hac opella, tuo illam ipse inscribit nomine, quo suas opes omnes consignat, signo planè inuiolabili. Maiestas loci & augustissima Summi Pontificis Sanctitas imperarunt Oratori breuitatem; mihi tuæ liberalitatis in nos effusio suasit longitudinem: atque adeo orationem do tota ea parte auctam; quæ de sepulcro agit: & in altera etiam parte, quæ Adæ peccatum cum Christi confert cruciatibus, multis partibus longiorem. Perge numerosissimam hanc familiam tuis beneficijs fouere, vt occoepisti: & nobis omnibus in tuam clientelam receptis, solare cadentem ætatem senis optimi parentis nostri: ita Deus bono publico tua consilia prosperet, ac te diu seruet incolumem. Vale.

ORATIO.

MORTVO iam Deo extrema de Sepulcro, ac de Comploratione superest cogitatio B.me P. neque enim fas est nobis otiosis effluere laboriosam vitæ mortalis parasceuen; quam excipiet magnus ille dies requietis à mœroribus, dies Sabbathi ab actione fructuosa in omni æternitate feriati. cauendum quippe diligenter est, ne cadauera nostrorum peccatorum, quæ secum suæ Christus affixit cruci, indefleta remaneant in cruce sabbatho, nullius postea precibus detrahenda. Sed te, quem spatia cœli amplissima capere non possunt, de cuius diuinitate mors imminuit nihil, quod capiet sepulcrum; in cuius fronte sine suspicione cenotaphij legatur solenne illud Deo Maximo? aut quis mortalium lacrymis æquabit mortem Dei, beatissimis pacis Angelis amare defletam? Deliberationem hanc difficillimam ipse suscepit, & confecit Christus; qui ex more hominum futuri prouidentium, hoc est vnicè sapientum, dum viueret, mortis memor, conuersus in cibum, excisum de petra

Io. cap. 19. v. 31.

Colos. cap. 2. v. 14.

Is. c. 33. v. 7.

cor humanum corpori suo sepeliendo dedicauit. & vetitis super se flere mulieribus, nostrum peccatum, ac pœnas doloris plenissimum proposuit complorationis argumentum. Exequar ego hodie hanc supremam parentis nostri voluntatem: &, dum illi sepulcrum in humano corde molior, exponam alteram Dominicæ Passionis partem; idest ea, quæ gesta sunt, antequam quidquam pateretur ab hostibus: in altera Christi cruciatus cum Adæ peccato ijs miserabiliter repræsentato sic conferam: vt, dū eius morti grati lacrymas impendimus, easdem vtilius ex ipsius monito salutari conuertamus ad nos: & Christus patiens nouus Adā sepulcro cordis flebili commemoratione illatus Incidatur. Nemo tamen hic mihi objiciat, humani cordis angustias: cui se committitur Deus, prius in hominem, mox etiam coarctatus in buccellam. quamquam totum id cor ambitu suo concludit, quod amore ambit; & in tantam extenditur latitudinem, quantum extendit desideria, vnico implenda Deo, in quo nihil desideratur. In horto tu quidem olim sepulcrum elegisti hortensium campestriumque florum flos illibate. an non hortus humanum pectus paradisus voluptatis Dei, dum sinebat innocentia; quem Pater omnipotenti

Luc. 23. v. 28

tenti

tenti plantauit manu, facta semente virtutum? Gen. 2. v. 8.
Sepulcrum quis non decernat tibi, sacrosan-
ctum non solum hominibus, sed & igni extre-
mo illi, cuius calore omnia dissoluentur? an Pet. 2. cap. 3. v. 10.
ego nesciam hominum corda, quibus venenũ Plin lib. 11. cap. 37.
fuerit infusum igne non comminui? aut quis
dissimulet cor suum sæpius fuisse veneno pec-
catorum infectum? vtinam non reseruandum
ardoribus sempiternis. Quòd si tantus amor If. 33. v. 14.
crucis, vt illam ex Hebræorum vsu non longè Bar. ad an. Christi 34.
à tuo corpore cum reliquo ferocissimæ lame-
næ instrumento recondi iubeas: audiam ego
deprecantem Sapientiam; fili præbe mihi cor Pro. 23. v. 26
tuum; & fasciculus myrrhæ, dilectus meus Cant. 1. v. 17
mihi, inter vbera mea commorabitur. Sed ho-
ra iam sexta peracta, illucescente sabbatho,
tempus breue est, atque adeo iuxta locum cæ-
dis oportere esse monumentum. heu quàm pro-
pe cor humanum agnus ille occisus fuit ab ori Apoc. 13. v. 8.
gine Mundi Adæ percepto: in cuius pectore li-
berorum corda transfusis in illum omnium
voluntatibus collocauerat Deus. Quid, cum se
futurum in corde terræ prædixit Christus: an Matth. 12. v. 40.
potius Adæ cor spectabat, primi nimirum Cor. ep. 1. cap. 15. v. 47
illius hominis de terra terreni? Quid si verè
in Caluariæ monte sepulcrum habuit is, qui Baron ad annum Christi 34.
peccando sepulturæ mortalibus necessitatem

 impo-

impoſuit: an quiſpiam neget cœdem Chriſti prope cor Adæ factam? eodemq; loco ſepulcrum illi conſtituendum? Excidite igitur filij Adæ; excidite monumentum Deo in corde veſtro: quod diuinæ charitatis igne deſtitutum, peccati gelu concretum, iners ad motus bonos, obſtinata inſuper excuſatione obduruit in lapidem. Mutanè igitur terra Chriſtum receptura tremuerit? ſciſſæ fuerunt petræ? aperta monumenta? exturbata corpora mortuorum? humana pectora Chriſtum receptura in conuiuio, in quo recolitur memoria Paſſionis eius, non concutientur ad vindictam; non diffringentur doloris vi? amoris impetu ſinum Deo non aperient? &, ne indecore iaceat inter cadauera primogenitus mortuorũ, ac reſurgentium, commiſſorum facinorũ acerrima pœnitentia non expellent id à ſe, quod mortuum oculos poſſit offendere viuentium? Tu verò, bone Ieſu, quod olim, ſordidis procumbens Apoſtolorum pedibus exactiſſima lotione ſignificaſti, munda cor noſtrum ad tui ſepulturam: ſiue etiam è nihilo peccatorum cor mundũ crea in nobis: vt hoc etiam monumentum omni abſterſa vetuſtate verè nouum ſit: & in illo nondum quiſquam poſitus dicatur; vbi nullæ appareant reliquiæ mortalitatis.

[Margin: Breu Rom. in off. Corp. Christi. — Apoc. 1. v. 5. — Ps. 50. v. 12.]

litatis. ita enim vtero tantùm virginali prodire infans voluisti, & mortuus virgine tumulo recondi: vt nemo excluderetur à spe tui recipiendi, resarta per pœnitentiam innocentia, & virtutum inductione suppleta integritate. Sed interim vi verborum omnipotenti facta è suo corpore prodiga sanguinis effusione, ac morte sacramentali confirmato nouo testamento, egreditur è cœnaculo Christus; & trans torrentem Cedron ad vallem Iosaphat ingreditur in hortum Gethsemani: idest, vt latinè dicam, trans torrentem denigratum, ac tristem nostrorum scelerum, ad vallem iudicis progreditur in hortum pinguissimum olei misericordiationis diuinæ. locus enim vero ille iudicio destinatus extremo, vbi reducto sipario venient in omnium conspectum malefacta suis ipsa olim auctoribus ignota, anticipatione opportuna Christo scenam aperiet flagitiorum omnium: & hortus ille memoriam primi sceleris repræsentabit, cuius conscius fuit alter hortus: vt ad prudentiæ normam peccata sint in cogitatione prima, & patiendi principium: quæ tamquam finem spectabat illa voluntaria tormentorum tolerantia, & quæ cruci demum erant in opere supremo affigenda. Neque enim solam tormentorum cogitationem acrem

Ioel cap. 3. v. 2.

adeo fuisse crediderim ad exterrendum; vt fortitudinem Dei, beatorum ſpirituum lætitiam, ſpem rerum omnium creatarum in pauorem inducerent, in mœrorem, in tædium. & vos membra Christi ſanctiſſima, ſuſcepto triſti oculorum officio luctuoſa deflendi, quid illud eſt quod lacrymatione ſanguinea lamentamini? non certè lanienam veſtram, vltro vobis priùs expetitam. Scio equidem ad hoſtilem aſpectum naturali quadam commotione ſanguinem è venis efferueſcere: at quid

Gen. cap. 1. inimicum Deo; cui omnia videntur bona; ab ipſo facta nimirum ad ſuæ bonitatis ideam?

Orig. in Ioan. cap. 1. niſi id; quod vnice malum, ſine Deo factum, & ideo nihil; quod factum tamen eſt ad informis malitiæ turpem formam. O cor huma-

Plin. lib. 37. cap. 4. num adamante durius; ſi puriſſimi agni ſanguine non emolleſcis: vt cælaturæ patiens ad vſum ſepulcri egregia ſepulti Dei facta exprimas commemoratione non inani: vt aſperrimum ſis, ac indocile: neque te in hiſtoriam alieni doloris commiſerationis acutiſſimum cælum formauerit: ſaltem amans tui cede tandem tuis malis: & ſi eorum obiecta imago acerrima, quemadmodum ſigillum rubens molliſſimam ceram imprimit, ſic eum; qui

2. Cor. cap. 5. v. 21. non nouerat peccatum, pro nobis peccatum fecit:

fecit: eorumdem acerba recordatio non imprimet in tuo corde lacrymabilem ſpeciem ſui? aut quæ ſanguinem elicuit ab innocenti corpore, non exprimet à ſontibus oculis lacrymas, aquas vehementes lapideo cordi excauando? vt, dum peccatum Patris hæreditaria transfuſione noſtrum, noſtro inciſum cordi contra nos eſt ſemper, incurrat in oculos habitu miſerabiliori cruciatus Deus. Et ſanè quoties parentem noſtrum lego, manum extendiſſe ad ſcientiæ pomum, & ori ſuo admouiſſe: toties venit in mentem opinari, illum voluiſſe latentem in pomo diuinam Sapientiam exoſculari. quamquam illud oſculum præcepto ſeueriſſimo interdictum, non ego dixerim amicitjæ ſymbolum, ſed proditionis exemplar. Prodita, inquam, tunc fuit ad crucem vili pretio diuina ſapientia: vt, quæ fuerat nominatim violata, illa eadem moriendo ſuam iniuriã vlciſceretur; & prodita quidẽ ab eo, cui creditus fuerat cæleſtis ſapientiæ theſaurus; de quo ſuis poſteris tamquã pauperibus ſuppeditaret rerũ diuinarum cognitionem. O furaces, & Adæ, & Iudæ manus: ſi ſciendi & habendi dulcedinem guſtaſtis: animum quæſo aduertite, quo vtraq; inſana fames præcipitet vos. prodidit priùs hic ſacrã pecuniam; vt gradum ſibi faceret ad proditio- S. Th. 3. p. q. 3. ar. 8.

ditio-

ditionem Dei, ad vitæ proditionem ſuæ: perfidus ille fuit in Sapientiam diuinam violatione præcepti; perfidus in ſe accerſita moriendi neceſſitate; perfidus in liberos dilapidato ampliſſimo patrimonio. Siſte dum infamis proditor. quid in iſta ignorantiæ, ac errorum nocte, qua ſuam poſteritatem offudit, ſcientia deuorata, primus Pater, laternas accendis & faces, humanam quaſi ſcientiam ad percognoſcendum Deum? an neſcis ad lumen Solis cœli ſtellas minores, ne dum tædas extingui è terrena materia? an non verè veſtra omnis deuorata ſapientia eſt; cum aperiente ſe libera voce Deo, quaſi recluſo Sole, tenebriones ignauiſſimi turbati & moti, ſicut ebrij cecidiſtis in aduerſum? non miſeret me veſtri; quos potuiſſet illa prolapſio reuocare à malo, quod perpetraſtis ad altiorem ruinam excitati: miſeret me potiùs Adæ Patris; qui procul à Sole face ſubluſtri terrenæ ſapientiæ ductus primùm in tenebroſum latibulum: mox diuinæ proſcriptionis voce perculſus, ruit ab altiſſimo beatæ vitæ ſtatu in occipitium; in hanc nimirum miſeriarum vallem, non ante viſam, quàm tactã; duro poſtmodum experientiæ magiſterio edocendus, in quam præcipitaſſet malorum aſperitatem. Quid ſupereſt in tanta obſcuritate

Pſ.106.v.27.

ſub-

subsidij? nisi vt palpando prætentetur via? & hunc etiam prouecta est impudentium vespertilionum temeritas: vt examine tenebrarum, ac manus indicio lucem explorarent. Ducitur quippe ad Annam Christus, & ad venerabile seniorum concilium: & vos ingenia tenebricosa in doctrinam eius, quæ lux est mundum illuminans, audetis inquirere? agnosco Serpentis antiqui veteratoriam calliditatem: hac arte olim decepit Euam, de præcepto interrogatam, & de causa præcepti. vtinam dolos prudenti silentio cauisset illa, aut ad legitimum iudicem prouocasset: & præceptum in corde suo sanctius custodisset, neque mox ante iudicem stetisset rea. hac vsus prudētia Christus abnuit, reddere rationem sui apud iniquos iudices causam ore serpentis bilingui, hoc est animo duplici agitantes; quo quid enimvero sit tenebricosius? & in Ægyptiaca ista caligine veritatis radios, tenebrarum crassitudine corrumpendos, diffundat Sol ille, nihil non in publica hominum luce palam eloqui solitus? Eluso tenebrarum examine insanam excipite, quo decet sensu, militis temeritatem. extento brachio, exertisque viribus alapam ori imprimit, quod est splendor gloriæ: & lucem manu tentat. nec ad feruentissimæ lucis contactum exarsit illico

Eccli. 43. v. 10.
Exo. 10. c. 21
Heb. 1. a. 3

co in cineres manus illa? nempe voce mansuetissima quasi afflatu auræ tenuis illam Christus refrigerauit. Sed tu miles fanaticè didicisses Euæ malo munera sensuum non inuertere. quia illa pomi suauitatem explorauit oculorum fide; proh quantam in illo deuorauit ærumnarum amaritiem? & tu quoque qui tactu exploras lucem; in quantas tenebras animæ oculos impulisti? lumen illud ante oculos populorum expositum ad errantium directionem; quia materiatæ concretionis est expers, non sustentat illabentes sibi, ad ruinam ideo positum audaciorum. Hactenus peccauit Eua peccatum; quod non esset liberis omnibus mortalitatis decretorium: & causa Christi quoque acta est in concilio; quod non filiorū quidem facultatem, sed non haberet mortis extremum arbitrium; itur ergo ad Caipham eius anni Summum Pontificem; itur ad humani totius generis culpam Adamum: apud vtrumque accersiquri in iudicium diuina Sapientia, vtroq; turpiter præualet capite; vt qui esse debuerant modesti veneratores, facti sint malitiosi diuinitatis inquisitores. Et licuit quidem constanti silentio diuinæ iniquas interrogationes arguere, aut testium falsitatem condignere; donec grandis obtestatio per venerandum Dei Patris

 tris

tris nomen excitauerint pietatem in Patrem, [illegible]
religionem in Deum, amorem veritatis in
Christo ad liberam suæ diuinitatis professio-
nem. Verè, quod tibi gratularis, iniquissime
iudex, non indiges ampliùs testibus. cōfirma-
tam enim habes, tantùm adhibere animum ve-
lis, testimonio grauissimo veritatem. sed tu
vocem illam vindicem diuinitatis quasi Deo
iniuriosam execratus, scissis vestibus, quod
erat Pontifici vetitum, de Pontifice factus es Leuit. 21. v. 10.
profanus & execrabilis. Nescit ille quidem
quid agat; sed quia Pontifex est, vt olim con- Io. cap. 11.
silium occultum Dei de morte Christi verbo
promulgauit: ita nunc facto consilium exequi
tur Dei scindere volentis ab Ecclesia Synago-
gam: & ignarus & inuitus voluntaria cæremo-
nia se abdicat Pontificatu. Quis enimuerò &
Patris & sui tam parum amans; quin animo
commoueatur, expressam in Caipha recolens
Adæ infelicitatem: cum ad sacrilegam in hu-
mano pectore diuinitatis appetentiam ipsa se
discidit innocentiæ vestis, qua decore obtege-
batur, vt appareret inhonestè nudus: & cum
hac regia purpura dominatum exueret, quo
in animantia cætera illum antea donauerat
Deus. Miserū Adam, miseros nos cum parente
nostro; qui, cū esset in honore summæ poten- Ps. 48. v. 21.
tiæ

Ps.48.v.21. tiæ proximo, ſua bona non intellexit; & fallacibus ambitionis imaginibus Deus, verè comparatus eſt iumentis inſipientibus; ſimilis iam illis ab amica voce fugit in latebras; mox ab Angelorum conſortio in ferarum ſenticeta relegandus. O tenebras illas luctuoſiſſimas; in quas abdidit ſe Adam tamquam in cuſtodiam ſuo iudicio mortis reus. Quid hìc ego commemorem, quantis per illam noctem cruciatibus diuexauerint crudeliſſimi ludiones habitam in ludo Maieſtatem Dei? aut quid cõmemorem, quantis in illo latibulo torminibus peccati cõſcientia exagitauerit animum parentis noſtri? vnum illud maximè vereor; ne fluctuãtis hæc animi tempeſtas parentem noſtrum impellat ad ſcopulum deſperationis. habeat hoc ſummorum dolorum fomentũ & ſolatium Chriſtus, vt poſſit ignoſcere: & exemplum veniæ deſperandæ à Diabolo ſui cordis malo habitatore ſumat Iudas: cuius peccatum illacrymabile neque humano cordi, neque ſuo ſepulcro Chriſtus inciſum velit. Tranſeamus igitur nos ad aliam ſuſcepti operis partem: quoniã nox

Exo.cap.11. v.12. etiam illa Phaſe fuit, ideſt tranſitus Domini, à populo Hæbreorum ad gentium fidem: cum à ſacris Seniorum, ac Pontificum concilijs traductus ad profana Pilati, & Herodis tribunalia

Chri-

Christus, auertentibus à se omnibus infamiam nefarij parricidij expiare voluit leuissimas parentum nostrorum excusationes, culpam in se inuicem, ac in alios transferentium? Nimirum quidquid homines peccarunt, tu, Christe peccasti, grandi sponsione deuictus: & ideo de tam multis obiectis criminibus nullum purgas apud Pilatum iudicem innocentiæ ceteroqui studiosum tuæ. Ecce iam veluti conuictus reus expoliatur à lictoribus, alligatur ad columnam, virgis, loris, fustibus, ferreis flagris à crudelissimis tortoribus tunditur, deglubitur, excarnificatur. ita enim Deus agnum immaculatum tonderi permisit vsq; ad pellis detractionem, vt ea tunica pellicea obtegeret Adæ nuditatē. Frustra enim insuūtur aspera ficus folia: quia nullus intimus dolor, aut voluntariū vllum supplicium operiet multitudinem peccatorum, nisi Christi quoq; superinducatur innocentia. Quamquam, diluta innocenti sanguine terra, nouus è sincero luto formabitur Adam, suo nomini consentiens ruber & sanguineus. Quin & tu quoq; tellus pessimæ execrationis Aquilone afflata olim, & omni spoliata germinū decore, indue iterū tepenti hoc irrigata sanguine florum purpurā: vt cum spe fructus boni nouus Adā operetur in paradiso voluptatis? tu tamen spinas & tribulos germinas capiti

Salmeron in Eu. tom. 1. tract. 39.

piti cultoris tui; vt omne maledictum expietur: & non solùm in sudore; sed in sanguine sui vultus
Ps.41.v.4. Ps.79.v.6. vescatur pane suo, idest pane doloris, & lacryma-
Plin. lib.22. cap.4. rũ. Accipio tamen victoriæ omen, ex eodem loco pugnę coronariá herbá victori olim dabat vi.
Plin. ibid. ctus: & obsidionalis corona texebatur è gramine decerpto, vnde seruasset aliquis obsessos, Nõ habebas in tuo solo, inferorum tyranne, aliud herbę genus, præter spinas peccatorum, quam Christo victus porrigeres. Neq; nos in valle hac obsessi bonorũ operũ sterili aliud gramen, quod Seruatori nostro, eius virtute à lógissima obsidione liberati, daremus ad obsidionalem coronam. Ra-
Alex. ab Alex. Gen. dierũ lib. 1. c. 28. diato isto diademate, ac plane imperatorio coronatus caput; chlamydatus tui sanguinis purpura meliùs, quàm purpureo vestimento; vnum Christe desideras ad regiũ instrumentũ, sceptrũ potestatis insigne: neq; enim leuis arundo illa & fragilis, quam ad breue tempus gestasti, tui regni
Luc. cap. 1. v. 33. sit symbolum, cuius non erit finis: sed tui sanguinis rore vitali fœcundata tellus, aliud producet sceptrum solidius, quod numquam deijcies; heu
Is. cap. 9. v. 6 quàm graue, vt sit futurus principatus tuus super humerũ tuũ. Regiè sic instructus, ad ineundã regni possessionem progreditur in montem Chri-
Cant. c 4. v. 6. & c. 8 v. 14 Ps. 2 v. 6. stus, montem myrrhæ & aromatum; super quem constitutus erat Rex à Patre suo. Egredimini &

vos

vos filiæ Sion, & videte Regem vestrum: & in illo tristissimo aspectu expressam imaginem intuentes peccantis Adæ parentis vestri, atq; adeo vestri sceleris; ne super illo, sed super vobis ipsis lacrymis vberioribus flete. Quæcumq; enim fiũt circa nos in arido ligno fiunt, nisi humescat imbre lacrymarũ: quæcumq; geruntur circa Christum, in illo viridi ligno fient, quod nunc gerit pro sceptro: mox tamquã viuens surculus in fertilissimam segetem transpositus Caluariæ montis, pendentem mirabitur è suis ramis vitæ fructũ non suum: & verè altera vitę arbor in medio Paradisi, salutem & vitam operabitur in medio terræ. Ecce ex hoc eodem loco sanguineus per manuum pedumq; vulnera deriuatur in quatuor diductus capita fluuius: vt quæcumq; cœlestiũ imbriũ inductionibus terra fœcunditatem acceperit, fiat cultore nouo Ada paradisus voluptatis. Egrediamur & nos extra hominem veterem, vel rerum male hactenus gestarum pœnitentia, vel vehementiori in Deũ affectu; & videamus visionem hanc magnã, flammis pœnarum, siue etiam scelerũ ardentem, illibatã integritatem: & nudis ab omni mortali affectione pedibus cultu religioso proni accedamus ad crucem, qua vita mortem pertulit, & morte vitam protulit. Si sceptrũ est: deosculemur summitatem eius; vt mortis

Cant.cap.3. v.11.

Ps.73.v.12.

Ephes. cap. 4.v.22.

Exod.3.v.3.

Breu. Rom. in hymn. crucis.

Esth.5.v.2.

rei,

Esth.4 v.13. rei, ſigno clementiæ accepto, vitæ meliori reſti-
tuamur. ſi vitæ arbor eſt: aſcendamus in pal-
Cant.7.v.8. mam, & apprehendamus fructum eius. exaltatus
Io.3 v.14. in illam à terra ſerpens nouus inuitat nos; vt ar-
bor hæc vitæ aſpera intuentibus, reſarciat detri-
menti quidquid attulit antiqui ſerpentis inuita-
mento fallaci lignum ſcientiæ pulcrum viſu,
aſpectuque delectabile. Quis ſcit an dum extre-
Alex. ab Alex. Gen dier. lib. 3. cap.7. mis amicitiæ officijs fungimur, morienti Deo
proximi, inclinato capite in nos, expiret in fa-
ciem noſtram ſupremū ſpiritum ſuum, nouæ ſpi-
raculum vitæ; quoniam ſpiraculū primum illud
Breu. Rom. in hymno crucis. morſu noxialis pomi primus Pater ſuffocauit:
Ephe.4.v.23. & ita, renouato ſpiritu mentis noſtræ, viuat in
nobis Chriſtus patiens, Adam nouus. Et certè
ſi cordi noſtro viuentem Deum eſt animus in-
Mat.25.v.27. ferre: non decet illud eſſe mortuum & plenum
oſſibus mortuorum: & ſpiritu Charitatis dupli-
Is.11.v.10. ci animabitur ad immortalitatem, vt ſit Dei ſe-
Reg 4.cap. 2. pulcrum glorioſum: ſi quod reliquit, antequam
curru crucis igneo tolleretur à nobis, ſuæ diui-
nitatis & humanitatis pallium, reuerenter ha-
beamus in cordibus; in quibus malefactorum
acerba commemoratio triſtiſſimam inſculpſerit
hiſtoriam ſub imagine peccati patientis Dei.

D I X I.

